

## CAPÍTOL I

Havíem passat la tarda en un cafè del carrer Saint-Jacques, una tarda de primavera com qualsevol altra. Jo m'avorria una mica, modestament; caminava de la màquina de discos a la finestra, mentre que en Bertrand parlava sobre una classe del matí. Recordo que, en un moment determinat, recolzada a la màquina, havia mirat com el disc s'aixecava, lentament, per anar a posar-se de biaix contra l'agulla de safir, quasi tendrament, com una galleta. I, no sé ben bé per què, m'havia envaït un violent sentiment de felicitat, per la intuïció física que un dia moriria, que ja no hi hauria la meva mà en aquest cantell de crom, ni aquest sol en els meus ulls.

Em vaig tombar cap a en Bertrand. Em mirava i, quan em va veure somriure, es va aixecar. No podia admetre que fos feliç sense ell. La meva felicitat no havia de ser altra cosa que moments essencials de la nostra vida en comú. Jo ho sabia d'una manera con-

fusa, allò, però aquell dia no ho vaig poder suportar i em vaig girar d'esquena. El piano havia esbossat el tema de *Lone and sweet*; el rellevava el clarinet, i jo en coneixia cada alè.

Havia conegut en Bertrand en els exàmens de l'any anterior. Havíem passat una setmana d'angoixa l'un al costat de l'altre abans no me n'anés a passar l'estiu a casa dels meus pares. L'últim vespre em va fer un petó. Després em va escriure. De primer, distretament. Més tard, va canviar el to. Jo seguia aquelles gradacions no sense certa febre, de manera que, quan em va escriure: «Trobo que aquesta declaració és ridícula, però crec que t'estimo», jo vaig poder-li contestar en el mateix to, i sense mentir: «Aquesta declaració és ridícula, però jo també t'estimo». La resposta m'havia vingut naturalment, o més aviat per afinitat fonètica. La casa dels meus pares, a la vora del Yonne, oferia poques distraccions. Jo baixava a la riba, mirava una estona els manyocs d'algues, grogues i ondulants, a la superfície, després llançava a l'aigua petits còdols, suaus, gastats, negres i àgils com orenetes. Tot aquell estiu vaig repetir «Bertrand» a dins meu, conjugant-ho en futur.

En certa manera, establir els acords d'una passió en forma de lletres era ben bé el meu estil.

I ara en Bertrand era darrere meu. M'allargava el vas; quan em vaig girar cap a ell em vaig trobar just al seu davant. Sempre se sentia una mica molest per la meva absència en les seves converses. I això que m'agradava força llegir, però parlar de literatura m'avorria.

No s'hi acostumava.

—Sempre poses la mateixa cançó —va dir—. Però vaja, m'agrada prou.